

עפ"ג 47966/12/13 - עמדה חמאדה אבו פאדל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

09 פברואר 2014

עפ"ג 47966-12-13 אבו פאדל נ' מדינת
ישראל

לפני:

כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופט צבי דותן

עמדה חמאדה אבו פאדל

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד אנואר פריג'

ב"כ המשיבה עו"ד שרה טל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו בת"פ 13-09-14577 (בימ"ש השלום בכפר-סבא) בפציעה כשהעברין מסוכן ובהחזקת סכין נושא האישום השני לאחר שהאישום הראשון נמחק, ונידון ל- 14 חודשי מאסר בפועל שהם מצטברים לכל עונש מאסר שהמערער נשא באותו זמן, ול- 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו ממאסר שלא יעבור עבירת אלימות.

הערעור מכוון כלפי חומרת עונש המאסר שהוטל על המערער בגין העבירות נושא גזר-הדין וכלפי החלטת בימ"ש קמא שעונש זה יצטבר לכל עונש מאסר שריצה המערער בזמן מתן גזר-הדין נושא הערעור.

לא למותר לציין, כי ב"כ הצדדים הגיעו להסדר דיוני לפיו המאשימה תגביל עצמה לענישה של 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל ואילו המערער יהיה רשאי לטעון לעונש קל יותר.

ב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו כי בימ"ש קמא שגה כשאימץ את הרף העליון של הסדר הטיעון, שלא נתן משקל מספיק להודאת המערער שלקח אחריות על מעשיו, לרקע לביצוע העבירות וכאשר קבע בטעות שאחת הדקירות היתה סמוך למפשעתו של המתלונן, דבר שהגביר את הסיכון.

ב"כ המערער הציג בפני בימ"ש קמא וטוען גם בפנינו כי היו מקרים שבהם הוטלו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין פציעות חמורות יותר מאשר זו שפצע המערער את המתלונן, כמו למשל בת"פ 1649/09 (בימ"ש השלום בכפר-סבא).

לטענת ב"כ המערער, בימ"ש קמא לא נתן את המשקל הראוי לתיקון כתב האישום בגלל קשיים ראייתיים, לנסיבותיו האישיות של המערער ולגילו הצעיר.

באשר להחלטת בימ"ש קמא לצבור את עונש המאסר בגין העבירות נושא גזר-הדין לעונש המאסר שמלכתחילה נקבע לריצוי בעבודות שירות אך הם הופסקו בגלל מעצרו של המערער בקשר לתיק נושא הרשעתו, טוען ב"כ המערער כי מן הראוי היה להפעיל את סעיף 45(ג) לחוק העונשין ולא את סעיף 45(ב) לחוק הנ"ל, שכן בזמן מתן גזר-הדין על ידי בימ"ש קמא היה המערער במצב של הפסקת עבודות שירות ויום לפני שהיה עליו להתייצב לריצוי המשך המאסר נושא עבודות השירות מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המשיבה מתנגדת להקלה בעונשו של המערער ועומדת על חומרת הפציעות שפצע את המתלונן כשהוא השתמש בסכין, ובאשר להחלטת בימ"ש קמא לצרף את עונש המאסר לתקופה של 14 חודש ליתרת עונש המאסר שעל המערער היה לרצות מאחורי סורג ובריח, היא טוענת כי צדק בימ"ש קמא שהפעיל את סעיף 45(ב) לחוק העונשין, שתואם בלשונו ובפרשנותו את המצב כפי שהיה בפני בימ"ש קמא.

עיון בגזר-הדין של ביהמ"ש קמא מעלה כי היו בפניו תעודה רפואית של המתלונן ותמונות של הפציעות שנפצע על ידי סכיניו של המערער, מהם עולה כי שני פצעי דקירה בעומק של ס"מ היו ברכו של המתלונן, אחת מהן בחלק העליון של הירך.

משכך, גם אם אחת הפציעות לא היתה סמוך ממש למפשעתו של המתלונן הרי היא היתה בחלק העליון של הירך, דבר שמגביר את הסכנה לפגיעה חמורה יותר בשלמות גופו של המתלונן.

בימ"ש קמא לא קבע ממצה ברור לגבי הרקע לסכסוך בין המתלונן למערער, אשר הביא לפציעתו של המתלונן, אך גם אם הרקע היה זה שפורט באישום הראשון שייחס למערער עבירה של איומים ונמחק, אין בו כדי להקל עם המערער באופן שניתן היה להטיל עליו מאסר לתקופה קצרה מזו שהוטלה על ידי בימ"ש קמא.

בימ"ש קמא התחשב לחומרה בהרשעותיו הקודמות של המערער, הגם שאין לו עבר פלילי בעבירות אלימות, אך התחשב בכך שהמערער ביצע את המעשה נושא הרשעתו כאשר התייצב בבימ"ש השלום בת"א לשימוע גזר-הדין שבו הוטלו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בימ"ש קמא לא התעלם מהודאתו של המערער, שחסכה את עדותו של המתלונן, ולא התעלם מנסיבותיו האישיות ועונש המאסר לריצוי בפועל, גם אם הוא מתקרב לרף העליון שהוצע על ידי ב"כ המאשימה בפניו, איננו מצדיק התערבותה של ערכאת ערעור.

באשר לטענות המערער בכל הקשור להחלטת בימ"ש קמא לצרף את עונש המאסר בגין העבירות נושא הרשעתו ליתרת עונש המאסר שעל המערער היה לרצות מאחורי סורג ובריח, מעלה השוואה בין סעיף 45(ב) לחוק העונשין, לסעיף 45(ג) לחוק העונשין, שלתחולתו טוען ב"כ המערער, כי המקרה שבפנינו תואם בנסיבותיו ללשונו ולפרשנותו הסבירה של סעיף 45(ב).

סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע כי מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו חזר ונידון למאסר, וביהמ"ש שדן אותו באחרונה לא הורה שיישא את עונשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא יישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה יותר.

במקרה שבפנינו בזמן מתן גזר-הדין של ביהמ"ש קמא הספיק המערער לרצות חלק מהמאסר שהוטל עליו על ידי בימ"ש השלום בת"א בעבודות שירות ורק בשל הפסקת עבודות השירות לא השלים את ביצוע עבודות השירות.

משכך חל על המערער סעיף 45(ב) אשר קובע בתחילתו כי מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו, יהיה מוסמך ביהמ"ש שדן אותו באחרונה לקבוע כי ירצה את עונש המאסר שהטיל עליו במצטבר לעונש מאסר קודם שהמערער התחיל לרצות אותו אך לא השלים אותו.

כך גם המצב אם המערער, כטענת בא כוחו, לא התחיל לרצות בפועל את עונש המאסר בעבודות שירות מאחר ונעצר בקשר לתיק נושא הערעור, שכן גם במקרה זה כבר היה תלוי ועומד נגד המערער עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות והוא טרם נשא את כל עונשו, גם אם לא התחיל לבצע את עבודות השירות בפועל.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום ט' אדר תשע"ד, 09/02/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

צבי דותן, שופט

אהרון מקובר, שופט

**אברהם טל, סג"ן
אב"ד**